

Nemec Klefeld, in lepa zvita Mažarka grofica Bačan, ki spravi celo svojega moža do bana in ki je došla „u Zagreb, da uhvati pod svaku cieniu pod svojo mrežu što više slepih Hrvata, ta za svojo svrhu“. Diogen, ki je prej dal svojemu neizkušenemu prijatelju Belizarju lepi nauk: „Pazi na tem potu (da povzdigneš domače hrvaško plemstvo), čuvaj se žena“, isti Diogen igra čudno vlogo v svetu, in bravec bi mislil, da je že slep za vse, da je vjet v hlinjeni ljubezni, v mrežah premetene Mažarke, lepe grofice Bačan, — a Diogen je zvita glava, in izrabi vse za to, da reši svojega mladega prijatelja Belizarja, ki bi sicer vsled dvoboja zapadel smrtni kazni. Po dolgih, čudno zavitih spletkah prevara Janković sebične tujce ter reši svojega ljubljenega Belizarja iz njih rok, in junak se poroči z obubožano idealno hrvaško plemkinjo, Ružico, ki je med tem skrivaj ljubila Belizarja, dočim je bil ta po potrebi in previdnosti zaročen prej z mažarsko sorodnico grofice Bačan, pozneje s hčerjo Klefeldovo. In ko doseže svoj namen, „vrača se hrvatski Diogenes u svojo bačvu“. Povest se suče v višjih krogih in jasno kaže žalostni položaj tedanje dobe, ko so tujci, Nemci in Mažarji, previdno izkoriščevali nezavednost in prepir med domačim plemstvom in duhovništvom. Hrvatica, stara baronica Julijana Sermage, pravi o njih: „Ja pače mislim, da bi oni (tujci), zahvalni imali biti zemlji, koji amo dolaze, te ovdje traže svoj kruh, pa napokon ne može svatko biti car.“ A takrat so hoteli biti vsi prvi. Po zvitosti Diogenovi zmaga nazadnje pravica nad spletkami tujcev. Vsa povest je zanimivo zapletena v veliko politiko in lepo razpletjena. Odlikuje se po vrlinah, katere imajo vse Šenove povesti, po živahnosti in za-

nimivosti. Tedanja doba je slikana jasno in pred vsem igrajo glavne vloge častiželjne politične ženske s svojimi nazori: „Ženske imademo toliko snage, da svakoga mužkarca pre-dobiti možemo“, češ: „Žene vladajo svetom“. Dasi je povest še iz časa romantike, se vendar čita danes še z uspehom, kot nekdanj. J.

MALORUSKA.

„Tovarištvo ‚Prosvita‘ v Lvovu“ izdaja po nizki ceni (20—40 vinarjev) male knjižice, zares priporočljivo berilo za širše sloje maloruskega ljudstva. Vsebina (povesti, igrokazi in deklamacije) je deloma izvirna, deloma pa prirejena po večjih delih iz ruskega slovstva. Pristonarodni duh, ki preveva vse te publikacije, jim daje trajno vrednost; hvalevredno je tudi, da se skoro povsod družijo pouk z zabavo; tako se najuspešnejše širi „prosvita“ med narod. Izmed knjižic, katere smo prejeli, pripoveduje n. pr. „Bogdaniv sinok“ o kozakovanju Timoša, sinka Bogdana Hmelnickega; „Oferma“ nam slika z zdravim humorjem življenje maloruskega vojaka, snov povesti „Vid čogo vmerla Melasja“, „Goriti“, „V gluhim kuti“ i. dr. pa je vzeta iz življenja na kmetih. Razen povesti „Bogdaniv sinok“, ki pa je tudi reprodukcija po ruščini, vse skupaj ne dosega knjig naše „Mohorjeve družbe“; a vendar bi te cene zvezke priporočali za začetek Slovincem, ki se nameravajo seznaniti z maloruskim jezikom. Naročajo se pri „Tovarištvo Prosvita“, Lvov, Rinok, č. 10. L—ik.

Slovenska maša v čast sv. Cecilije za mešan zbor in samospeve z orglami zložil Anton Foerster. Op. 82. Cena 1 K. Založil skladatelj. Natisnili J. Blasnik nasledniki. — Gospod skladatelj deluje pri nas v službi svete Cecilije že od l. 1877. V tej dolgi dobi je kot

skladatelj in kot vodja orglarske šole storil jako veliko v prosep cerkvene glasbe, katere zavetnica je ravno sv. Cecilija. Tej svetnici je že l. 1878. posvetil lepo latinsko mašo, katero še dandanes radi prepevajo po naših korih. In sedaj je ona latinska maša dobila vredno vrst-